

Naši milí čtenáři,

jak vidíte, máte před sebou 2. výtisk, ale první číslo našeho školního časopisu. Ten první výtisk byl zkušební, odborně ho nazýváme nultým číslem. Začínáme tedy jedničkou. Vychází vaší zásluhou, protože vy jste nám poskytli dostatek příspěvků a za to vám redakce děkuje.

Za pár dnů je konec školního roku. Loučíme se se žákyněmi a žáky 9. A,B a C a přejeme jim, aby byli úspěšní a aby se jim ve všem dařilo. A aby nezapomněli, že číst, psát a jiné důležité věci se naučili právě v „ modré škole.“

Pěkné prázdniny všem přeje vaše

r e d a k c e

Redakční rada

- 6. A Aneta Gazdová, Čestmír Kříž,
- 6. B Dominik Brejcha, Leoš Rychtařík,
- 6. C Jakub Miszkowicz, Ladka Mrázová,
- 7. A Matěj Vrána, Lucie Divišová,
- 7. B Josef Čapek, Dan Broža,
- 7. C Jiří Waldmann, Nikola Pinkasová,
- 8. A Šárka Kusová, Nikola Brzybohatá,
- 8. B Kateřina Brožová, Jana Ondřejová,
- 8. C Andrea Svatošová, Žaneta Brejchová,
- 9. A Jan Straka, Tomáš Homolka,
- 9. B Pavel Melíšek, Miloš Nekola,
- 9. C Šimon Šmíd, Barbora Kortusová,

V – POHÁDKA

Velmi vrásčitá víla Věra včera večer ve vysoké věži vila velice voňavé věnečky. Věra vyhodila voňavé věnečky velmi vysoko vraty ven vedle vědra. Věnečky venku vadly. Voda ve vědru vypadala vařící. Věnečky vyskočily. Ve vědru vyschly. Víla Věra vyrobila voňavým věnečkům velikou vanu. Věnečky ve vaně vyrobily vatu. Vatu věnovaly Věře. Věra vrátila věnečkům výraz velikého vděku. Vzala věnečky ven. Večer věnečky vykvetly. Voněly velice výrazně. Všichni vypadali vážně vděčně. Věnečky voněly, Věra vila, všechno vypadalo věrohodně.

Dominika Tóthová
Karel Bauer
Martin Vondráček
třída V.A

Letní dovolená

Rozhodli jsme ses rodinou strávit prázdniny v malé dřevěné chatě.

Stála uprostřed tajemného lesa ,kde rostly mohutné smrky a tekla říčka s křišťálově čistou vodou. Nějak nám nevadilo ,že jsme tam nenašli žádné moderní vymoženosti. Celý den se na nás sluníčko smálo a hladilo svými paprsky šumavské lesy a mýtiny. Stromy jako by zpívaly a potůček je doprovázel. Když se den nachýlil k večeru a hvězdy zářily na nebi, rozdělali jsme si ohýnek, plamínky olizovaly polena a my se nechali unášet romantickým letním večerem.

Bohužel přišel čas odjezdu, ale ráda se sem se svou rodinou vrátím.

Eva Divišová

Pátek

Na velikonoční Velký pátek jsem se v Sušici domluvila se svými kamarádkami Luckou a Verčou, že si uděláme pěkný den. Přestože pršelo, chodily jsme po náměstí sem a tam. Jelikož jsme po chvíli byly celé promrzlé a promočené, nezbývalo nám nic jiného než zajít do cukrárny. V cukrárně jsme si objednali pití. Po pár minutách jsme si všimli na stole lístku, na kterém jsme se dočetli, že pokud si objednáme 3 lahve Kofoly, dostaneme reklamní sklenici zdarma. Hned mě napadlo, že bychom mohli zkusit každá vypít 3. lahve Kofoly. Verča nadšeně souhlasila, Lucka už tak nadšená nebyla. Nejprve chtěla jít domů s tím, že se této hry účastnit nebude. Po chvíli se nám ji podařilo přemluvit. Tak jsem si s Verčou objednala 6 lahví Kofoly. Hosté se nevěřicně otáčeli asi nikdo z nich nedoufal, že by to najednou mohli vypít dvě holky. Luce to přeci jen nedalo a jednu láhev vypila. Verča zdolala lahve dvě. A na mě bohužel zbyly tři. Nakonec se nám podařilo vše vypít a za odměnu jsme dostaly dvě slíbené reklamní sklenice. Řekly jsme si, že po této akci Kofolu pít dlouhou dobu nebudeme. Za pár dní jsem si na tuto příhodu vzpomněla a usoudila jsem, že bych do toho šla znovu.

(Napsala Jana Jedličková 8.C)

Naše třída před zrcadlem

Na začátku šesté třídy to bylo zvláštní. Přišli jsme dvě party, každá z jiné třídy. Nevěděli jsme, kdo jaký je, jakou má povahu, jaký smysl pro humor. Prostě jsme se vůbec neznali. Sbližování nebylo zrovna jednoduché, jelikož jsme nevěděli, co od dané osoby můžeme čekat. Ale i přes ne zrovna růžový začátek jsme se dokázali skamarádit a chovat se jako tým, i když jsme se občas kvůli něčemu nepohodli. Myslím si, že každý nemá zrovna v lásce každého, prostě ho nemusí, ale i tak jsem přesvědčena, že jsme si vytvořili ke každému nějaký ten vztah. Jestli někdo tvrdí, že ne, tak to není pravda. Máme se „svým způsobem“ rádi a určitě na sebe budeme ještě rádi vzpomínat!

Barbora Šmrhová, 9.A

O Doubcích

1. Jak se rozrostla rodina

Daleko, předaleko na pokraji lesa byl malý domeček, v tom domečku žila rodina Doubků. Tatínek Doubek, maminka Doubková a jejich dcera Větvička.

Jeden překrásný den ráno řekla maminka Větvičce: „Větvičko, za pár týdnů budeš mít bratříčka.“ Větvička chvíli nic neříkala a pak mamince odpověděla „To bude prima, budu si s ním hrát, budeme spolu chodit na procházky a v zimě si postavíme sněhuláka.“ Maminka celá překvapená se usmála a šla říct tatínkovi, co jí Větvička pověděla. Když mu to maminka řekla, byl celý šťastný a celá rodina se těšila, až budou mít synáčka. A opravdu za pár týdnů se narodil kluk jako buk, rodina Doubků se nemohla shodnout, jaké mu dají jméno. Hned první den šli všichni na procházku, Větvička však zakopla o kořen, avšak místo aby zavzlykala, radostně se usmála a řekla rodičům, že už ví, jak se bude její bratříček jmenovat, KOŘÍNEK.

Kořínek rostl jako z vody a už za pět měsíců byl větší o 5 cm. Maminka z toho byla celá nešťastná, protože Kořínek už se nevešel do své postýlky, a tak musel spát u maminky a tatínka. Větvičce to však nevadilo, hrála si s Kořínkem a Kořínek byl rád, že má takovou hodnou sestru.

- ✓ Z této kapitoly vyplývá, že i něco špatného může přispět k dobru.

2. Jak šli na piknik

Jakmile Kořínek trochu povyroستl, chtěl poznávat svět, a tak se všichni rozhodli, že půjdou na piknik.

Maminka hned začala s přípravou svačiny, upekla smrkové koláčky posypané jehličím a jako dezert flambovaná semínka slunečnic, ještě se zastavila u studánky, kde nabrala čistou vodu, vše dala do piknikového košíčku a mohli vyrazit. Šli po pěkně upravené pěšince, kolem které rostly voňavé květinčky. Větvička si chtěla jednu utrhnout, ale tatínek jí řekl, že by jí kytička zvadla. Větvička byla smutná a maminka, protože jí bylo Větvičky líto, honem dodala: „Můžeš si ji utrhnout při zpáteční cestě.“ Větvička souhlasila a tak šli dál. Když došli na příhodnou paseku, dali si svačinku, která všem moc a moc chutnala. Kořínek však protestoval, že kdyby pekl on, bylo by to mnohem chutnější. Větvička se zachichotala, ale maminka řekla, že příště by mohl Kořínek péct svačinu, protože ona toho má opravdu dost a chtěla by si udělat čas sama pro sebe. Když se vrátili domů, umyli se a šli spát.

- ✓ Z této kapitoly vyplývá, že se nesmějí podceňovat ani ti nejmenší.

3. *Jak Kořínek poprvé onemocněl*

Jak plynuly ranní minuty a hodiny, Kořínkovi bylo nějak nevolno, ale nechtěl to říci, a proto šel s Větvičkou ven. Venku si hráli na honěnou a to byla ta chyba. Kořínek se zadýchal a nemoc ho zmohla. Větvička na něm zpozorovala, že je něco v nepořádku a tak ho odvedla domů. Maminka nad ním jen spráskla ruce a řekla: „Vždyť tobě se zapalují prstíky.“ a zavolala pana doktora Jasanu. Ten přišel ani za 5 minut a řekl že na Kořínkovi se usídlila malá houba. Maminka se okamžitě zeptala zda to půjde léčit, pan doktor přikývl a řekl, že houbu odstraní hned zítra a Kořínkovi dá meducínu na posílnění. Z brašny vytáhl zelenou flaštičku s ještě zelenějším obsahem. Kořínek si pomyslel, že je to jed, kterým ho chtějí otrávit. Když však uviděl mamčin povzbuzující výraz ve tváři, uvědomil si, že ta by ho určitě nechtěla otrávit, a tak si vzal lžičku, na ní nalil meducínu a polkl. Meducína však chutnala tak hořce, že ji musel okamžitě zapít čistou vodou. Pan doktor řekl, že meducína je z pelyňku a proto chutná tak hořce. A bude ji pít 3x denně dokud se úplně nezotaví.

Příští den přišel znovu pan doktor, ale ne sám. Přišla i jeho asistentka, která bude u operace asistovat. Pan doktor Kořínkovi píchl injekci a houba jakoby už tam nebyla. Ale chyba lávky houba tam byla pořád. Pan doktor Jasan houbu uchopil pinzetou, asistentka mu podala nůž a ten se zařízl do houby, která odpadla.

Kořínek si ještě dva dny poležel, pak vylezl z postele a byl zas čilý jako rybička. A hned jeden den na to, když šel s Větvičkou na procházku uviděl krásnou duhu, byly na ní krásné barvy, že ho hned zahřál pocit volnosti od té hořké meducíny z pelyňku.

- ✓ Z této kapitoly vyplývá, že i to co nám nechutná může pomoci.

4. *Jak si našli kamarádku*

Jednoho krásného dne šli Kořínek s Větvičkou na procházku po lese. Šli po pěkné cestičce a napravo od nich najednou uviděli lesní školku, v které byly pouze dva stromky. Jeden byl vyšší a ten druhý byl vysoký zhruba jako Větvička. „Dobrý den.“ pozdravili sourozenci. „Dobrý den“, pozdravili. stromky z lesní školky. „Mohli bychom spolu kamarádit?“ zeptala se Větvička menšího stromku. „Ano proč ne, já se jmenuji Borovička a tohle je má babička.“ Větvička na to hned odpověděla „Já jsem Větvička a tohle je můj bratr Kořínek.“

A od toho dne už nemá Borovička jen babičku, ale i naše dva kamarády Větvičku a Kořínka. Skamarádili se rychle a je z toho kamarádství na celý život.

5. Boroviččino tajemství

Jednoho dne, když šli děti s Borovičkou na malý výlet. Rozhodli se, že navštíví zdejší hrádek na pokraji lesa. Větvička si hned do batůžku připravila lupu na pozorování malého hmyzu, svačinku a Kořínek jí přidal francovku na masírování kořínků po dlouhé cestě na hrádek. Větvička se Kořínkem zeptala, co si vezme on do svého batůžku a Kořínek jí na to odpověděl: „Všechno co budu potřebovat najdu v přírodě.“ Sotva ušli pár kroků, Větvička si vzpomněla, že si s sebou nevezla dalekohled, aby mohla pozorovat rodiče u nich v chaloupce. Kořínek se okamžitě nabídl, že pro dalekohled domů doběhne a v duchu si pomyslel, že si do kapes potají vezme nějaké sušenky. Borovička s Větvičkou využily toho, že Kořínek šel domů a povídaly si o různých dívčích věcech. Když Kořínek konečně přišel, šli dál po pěšince a ani si nevšimli, že je někdo sleduje. Když došli na hrádek, který v noci vypadal strašidelně, dali si svačinku, když v tom **KŘUP**. V houští za hradbou něco křuplo. Borovička se však nebála a to Větvičku s Kořínkem upoutalo, oni sami se báli až moc. Kořínek který si nechtěl přiznat, že se bojí, se odhodlal a šel se podívat, kdo ten zvuk vydal. Koukl se za hradbu a tam stála babička jejich kamarádky Borovičky. Borovička byla najednou smutná a řekla našim kamarádům jak to je: „ Víte, moje babička mě nepustí ani na krok bez jejího dozoru, proto nemám kamarády.“ Větvičce bylo Borovičky líto a tak řekla: „Neboj se my s tebou budeme kamarádit pořád.“, a Kořínkovi potichu řekla: „To se musí nějak vyřešit.“ Kořínek přikývl a potom šli domů. Borovička s babičkou a Větvička s Kořínkem.

6. Řešení problému

Den po výletu se Větvička s Kořínkem rozhodli, že to co jim Borovička včera řekla, poví dnes rodičům. A tak hned po snídani, na kterou měli chléb s pampeliškovou pomazánkou, řekli rodičům: „Víte jak jsme byli včera na výletu s Borovičkou?“ Oba rodiče souhlasně přikývli. Větvička pokračovala: „ Borovička nám totiž řekla, že její babička jí nepustí ani na krok bez dozoru, a proto ji pořád hlídá, dokonce i včera šla za námi až na hrádek. No a my si s Kořínkem myslíme, že by se to mělo nějak řešit.“ Maminka s tatínkem na sebe pohlédli a dětem řekli: „ Jsme rádi že se staráte o svou kamarádku a my vám pomůžeme, zajdeme do lesní školky a promluvíme si s paní Borovicovou.“ A opravdu, hned po obědě vyšli maminka s tatínkem z domu, samozřejmě že dětem nezapomněli říci: „ Buďte tady hodné a ne abyste někomu otvírali.“ Když došli k lesní školce zatukali na dveře, které se během deseti vteřin otevřeli a v nich stála paní Borovicová.

Děti se divily kde mohou rodiče být tak dlouho, vzápětí se však otevřely dveře, v kterých stáli jejich rodiče. Obě děti pohotově a jednohlasně řekli: „, Tak co, jak to dopadlo?“ Rodičové začali vypravovat: „, Paní Borovicová je velmi chytrá a moudrá paní a tak pochopila, že nemá smysl, aby svou vnučku pořád hlídala a tak řekla, že už nebude Borovičku pronásledovat.“ Obě děti vykřikly: „, Jó-ó.“ A tím je problém vyřešen.

- ✓ Z této kapitoly vyplývá, že problémy se mají řešit.

7. *Jak se šli koupat*

Jednoho slunného dne ráno se Větvička probudila a řekla ještě rozespálemu Kořínkovi: „Co takhle kdyby jsme šli dneska k řece?“ Kořínek se dlouho nerozmýšlel a přikývl. A tak při snídani řekli rodičům, jestli by nemohli jít k řece. Maminka s tatínkem byli rádi, že děti půjdou na vzduch a řekli tedy, že ano.

Větvička s Kořínkem nelenili a šli, když šli kolem lesní školky zastavili se za Borovičkou, jestli by nešla s nimi. Borovička se zeptala babičky, zda by mohla s dětmi k řece. Babička jí to dovolila, ale musí se domů brzy vrátit. Tak vyrazili, šli cestou, která se místy klikatila a různě se zatáčela. Když došli na příhodnou mýtinu u řeky, Kořínek šel hned do vody, ale děvčata si sedla na pařez. Kořínek se jich zeptal proč nejdou do vody, že je prý báječná. Větvička s Borovičkou mu řekly, že jsou zpocené a tak nejdou do vody, aby by nastydly, ale Kořínek jen mávl rukou a řekl: „Já nemocnej nebudu, já už jsem se vymarodil dost.“ Asi po pěti minutách děvčata vlezla do vody za Kořínkem. Kořínek začal hned kolem sebe cákat, takže byli všichni mokří.

Protože už se slunko chystalo spát, děti vylezly z vody a každý šel ke své rodině.

- ✓ Z této kapitoly vyplývá, že by se na zdraví mělo dbát.

8. *Jak jeli na návštěvu k příbuzným na Sibiř*

To když se jedno dne maminka s tatínkem probudili řekli si: „Co takhle kdybychom jeli za bratrance Modřínem na návštěvu do tajgy?“ Proto hned po výtečné snídani svůj nápad řekli dětem.

Větvička si pomyslela že tam musí být hrozná zima, ale po naléhání Kořínka si to rozmyslela. Po dni příprav a shonu konečně vyšli k nástupišti. Na nástupišti nasedli na Borovici vejmutovku zvláště upravenou na dlouhé cesty. Letěli ani ne půl dne a byli na nástupišti v tajze. Maminka si v zápisníku našla adresu: Šišková ulice, Medvědín 22. Šli a šli až došli na místo. Dům byl skoro stejně rozsáhlý jako jejich a tak se cítili jako by byli doma. Jejich bratranec je uvítal s velkým nadšením. Pohostil je a provedl v jeho domě. Ještě jim ukázal rozsáhlou zahradu s altánkem a příhodným potůčkem. Také je seznámil s historií města a tajgy. Den se chýlil ke konci a tak šli všichni spát. Příští den se všichni rozloučili a Modřín jim na památku dal mamutí kel. Všichni Doubci poděkovali nasedli na Borovici vejmutovku a letěli. Když přilétli domů do Čech šli do svého domečku, najedli se a umyli, vystavili do předsíně kel a šli spát.

9. Tajemný výlet do ještě tajemnějších jeskyní

Nastávalo období léta a proto se Větvička, Borovička a Kořínek rozhodli uspořádat nějakou zajímavou výpravu. Všichni se měli po obědě sejt a říci si kam by mohli vyrazit.

Opravdu hned po obědě se sešli, aby se domluvili. Po dlouhé době smlouvání a dohadování se dohodli, že půjdou do temného lesa. Dohodli se že na výpravu půjdou zítra. Den ubíhal tak pomalu, ale už byl naštěstí veček. Všichni se umyli a šli spát. Ráno bylo slunečné, naprosto vhodné pro výlet. Děti se pochopitelně nezapomněli zeptat svých rodičů, zda mohou jít na výlet. rodiče proti tomu nic nenamítali a tak vyrazili. Šli po cestě věru klikaté, která se pořád zatáčela a klikatila. Šli a šli až došli na vymýcenou paseku. Tam chvíli pobýli, najedli se a napili a každý se šel rozhlédnout po okolí. Když by někdo něco našel, měl zavolat a všichni se sejdou na pasece. Chvíli se nic nedělo, když v tom:

„ Haló haló vraťte se něco sem našel.“ To Kořínek halekal jako na lesy, proč to zatím nikdo nevěděl. Když se všichni sešli Kořínek spustil: „Šel sem po týhle pěšince a nakonci jsou nějaký jeskyně.“ Všichni se na ně chtěli podívat a tak za Kořínkova navigování šli. A opravdu jeskyně tam byla. Rozhodli se že ji prozkoumají ze vnitř a vyrazili.

Jeskyně byly temné a záludné, některé dokonce i strašidelné. Větvička, Borovička a Kořínek se však nezalekli ani, když jim nad hlavou přelétl netopýr. Došli až na konec chodby, která končila zatáčkou, ale zatáčka už nikam nevedla. A však byly tam i tři kameny, Kořínek okamžitě řekl že si musí sednout a sedl si na nejmenší kámen. A hle tunel se otevřel, Kořínek se zvedl podíval se na stěnu, ale žádný průchod neviděl. Všichni se lekli a utíkali domů. doma však nikomu ni neřekli.

(Vojtěch Löffelman, 6.c)

Příští kapitola se bude jmenovat: Tajemství jeskyní

Rozhodli jsme se otisknout pro vás povídku slavného kanadského spisovatele Stepneha Leacocka.

Jak jsme slavili den matek.

Ze všech různých výmyslů poslední doby pokládám za nejlepší nápad slavit každý rok Svátek matek. Nepřekvapuje mě, že den 11. května nabyl v Americe takové popularity, a jsem přesvědčen, že se brzy rozšíří i v Anglii.

Myšlenka svátku matek se ujala zejména ve velkých rodinách, jako je naše. A tak jsme se rozhodli, že ho zvlášť oslavíme. Považovali jsme ten den za znamenitou připomínku všeho, co pro nás všechny maminka za celá léta udělala, všech těch jejích obětí a námahy.

Rozhodli jsme se tedy, že to pro nás bude slavný den, svátek pro celou rodinu, a že uděláme všechno, aby měla maminka radost. Tatínek si vzal volno z kanceláře, aby nám pomohl oslavovat, já se sestrou Annou jsme ten den nešly na univerzitní přednášky a sestra Mary s bratrem Willym zůstali doma ze střední školy.

Naplánovali jsme si to jako Vánoce nebo nějaký jiný velký svátek, a tak jsme si řekli, že vyzdobíme dům květinami a nápisy na krbových římsách a všelijak podobně. Ty nápisy a výzdobu jsme dali na starost mamince, protože to dělá o Vánocích vždycky.

Obě sestry napadlo, že by bylo hezké, kdybychom se na takovou slávu oblékli jaksepatří svátečně, a tak si pořídily nové klobouky. Maminka jim je oběma ozdobil, takže vypadaly báječně, a tatínek koupil pro sebe a pro nás chlapce hedvábné motýlky, abychom měli nějakou památku na tu maminičinu oslavu. Mamince jsme chtěli koupit taky nový klobouk, ale ukázalo se, že před ním dává přednost té své staré šedivé hučce, a obě sestry řekly, že jí strašně sluší.

No, a po snídani jsme se chystali maminku překvapit tím, že si najmeme auto a vyvezeme ji na krásný výlet do přírody. Maminka si takové potěšení skoro nikdy nemůže dovolit, protože má pořád co dělat v domácnosti. A na venkově je teď ovšem tak krásně, že by to pro ni byl ohromný zážitek, takové nádherné dopoledne, až by se vezla daleko a daleko autem.

Jenže ráno toho slavného dne jsme na poslední chvíli plán trochu pozměnili, protože tatínek napadlo, že ještě lepší než vzít maminku autem na výlet by bylo vzít ji na ryby. Řekl, že když je auto objednané a zaplacené, můžeme právě tak dobře jet do kopců k bystřinám. Jak přitom poznamenal, při takovém výletu autem nazdařbůh má člověk pocit bezcílnosti, kdežto když jede na ryby, má před sebou pevný cíl a může se tím spíš těšit.

Tak jsme se všichni shodli, že maminku víc potěší, když bude mít nějaký pevný cíl. A pak se tak jako tak ukázalo, že tatínek si den předtím opatřil nový rybářský prut, takže ten nápad jet na ryby přišel ještě víc vhod, a jak tatínek řekl, maminka si s tím prutem bude taky moc zachytat, když bude chtít; prohlásil dokonce, že vlastně ten prut koupil pro ni, jenže maminka řekla, že se radší bude dívat, jak chytá on, než aby rybařila sama.

Tak jsme si všechno na ten výlet přichystali a mamince jsme dali na starost, aby připravila nějaké obložené chlebičky a vůbec něco k jídlu, pro případ, že bychom dostali hlad, třebaže jsme se ovšem měli v poledne vrátit ke slavnostnímu obědu zrovna jako na Vánoce nebo na Nový rok. Maminka to všechno uchytila do košíku, jen to vzít s sebou do auta.

Jenže když pak auto přijelo, ukázalo se, že v něm není tolik místa, jak jsme čekali, protože jsme nepočítali s tatínkovým rybářským košem a s pruty a s jídlem, a bylo zřejmé, že se tam všichni nevejdeme.

Tatínek řekl, abychom se na něj neohlíželi, že může klidně zůstat doma a že aspoň zatím udělá kus práce na zahradě; že prý tam najde dost nepříjemné rachoty, jako například vykopat jámu na smetí, a že na to aspoň nebudeme muset nikoho najímat. A že tedy prý zůstane doma, nemá nám prý vůbec vadit, že si už tři roky doopravdy neodpočinul, jen ať si prý klidně jedeme a

jsme šťastní a užijeme si to, a jeho ať si nevšímáme. On že může klidně celý den dřít a že vlastně byl blázen, když si myslel, že si taky někdy může udělat volno.

My jsme se ovšem všichni shodli, že by to takhle nešlo, nechat tatínka doma, tím spíš, že by z toho byly jen mrzutosti. Obě sestry, Anna i Mary, by byly rády zůstaly doma a připravily oběd, jenže by to byla taková škoda, když je venku tak krásně a když mají ty nové klobouky. Obě však prohlásily, že stačí, aby maminka řekla slovo, a oni milerády zůstanou a ten oběd uvaří. Willy a já bychom byli z výletu vypadli, jenže bychom bohužel nebyli při vaření obědy k ničemu.

A tak jsme se nakonec dohodli, že doma zůstane maminka, pěkně si doma odpočine a postará se o ten oběd. Stejně se ukázalo, že maminka o rybaření nestojí a taky bylo venku strašně chladno a foukalo tam, třebaže bylo krásně a svítilo slunce a tatínek se přece jen bál, aby maminka nenastydla, kdyby jela s námi.

Řekl, že by si nikdy neodpustil, kdyby maminku tahal někam do přírody, kde by se mohla vážně nachladit, místo aby si doma pěkně odpočinula. Že prý je to naše povinnost postarat se, aby maminka měla k tomu odpočinku jaksepatří klid, když toho pro nás pro všechny tolik udělala a že se mu ten nápad s výletem na ryby zalíbil především právě proto, že to mamince dopřeje trochu klidu. Že prý si mládež málokdy uvědomuje, jak důležitý je klid pro stárnoucí lidi. Cožpak on, on to ještě v tom kole vydrží, ale maminku by předtím rád uchránil.

A tak jsme mamince přivolali třikrát sláva a vyjeli jsme a maminka stála na verandě a dívala se za námi, dokud jsme jí nezmizeli z očí, a tatínek na ni každou chvíli mával, až se praštil o zadní okraj auta, a pak prohlásil, že nás už maminka stejně nevidí.

No, užili jsme si to venku v kopcích, báječnější den si sotva můžete představit, a tatínek chytil tak velké kusy, že by je prý maminka tak jako tak nedostala na břeh, kdyby jí byly zabraly, a my s Willym rybařili taky, třebaže jsme nechytili tolik co tatínek, a sestry potkaly cestou spoustu známých a u říčky se setkaly s nějakými známými mladíky a bavily se s nimi a tak jsme se všichni měli znamenitě.

Vrátili jsme se hodně pozdě, skoro v sedm večer, ale maminka tušila, že se zdržíme, a tak nám schovala oběd, abychom ho měli pěkně teplý. Jenže nejdřív musela tatínkovi sehnat ručník a mýdlo a čisté převlečení, protože se při rybaření vždycky hrozně zmaže, a to jí taky chvíli zabralo, to a že pomáhala sestrám prostít.

Ale konečně bylo všechno hotovo a zasedli jsme k ohromnému obědu---měli jsme pečeného krocana a spoustu příloh zrovna jako na Boží hod o Vánocích. Maminka musela při jídle pořád vstávat a běhat pro to a pro ono, ale tatínek si toho nakonec všiml a řekl jí, že to prostě nesmí, a vstal a ořechy přinesl z bufetu sám.

Oběd se protáhl a byli jsme samá legrace, a když jsme dojedli, všichni jsme chtěli sklízet ze stolu a umýt nádobí, jenže maminka řekla, že si to daleko radši udělá sama, a tak jsem ji nechali, abychom jí taky udělali nějakou radost.

Když s tím vším skončila, bylo už hodně pozdě, a když jsme ji všichni políbili na dobrou noc, řekla, že to byl její nejkrásnější den v jejím životě, a myslím, že měla v očích slzy. A tak jsme se cítili ohromně odměněni za všechno, co jsme pro ni udělali.

Legoland 2006

Někteří žáci naší školy se v letošním roce podíleli spolu se svými učiteli na projektu „ Výuka cizích jazyků jinou formou“. Bylo to pro nás poučné a zároveň jsme se při tom dobře bavili. Třídy 6.A, 7.A, 7.C a 8.A již od začátku školního roku shromažďovaly potřebný materiál, z něhož jsme při hodinách výtvarné výchovy postupně vytvořili maketu Legolandu. Celý projekt vyvrcholil 19.května zájezdem do Legolandu u Mnichova. Pro nás, kteří jsme v průběhu celého školního roku plnili jednotlivé úkoly se zájmem a patřičným nasazením, to byla zasloužená odměna. Měli jsme konečně příležitost prohlédnout si postavy a stavby vytvořené z lega a užít si adrenalinových atrakcí. Někteří si vyzkoušeli rýžovat zlato, jiní si přivezli hezký suvenýr v podobě řidičského průkazu. Pěkné fotografie a zajímavý film přesvědčily snad i návštěvníky výstavy, která se konala v hale školy při příležitosti Dnů Sušice o tom, že se nám dětem v Německu opravdu líbilo.

Žáci 6.A

Pohár rozhlasu

V úterý 23.května se na sušickém stadionu konaly závody v lehké atletice-Pohár rozhlasu. V 9:00 pan Petr Malý zahájil akci. Rozjely se všechny sportovní disciplíny na plné obrátky. I když nám počasí moc nepřálo a všem byla zima, všichni bojovali jako o život, aby získali co nejlepší umístění a pomohli škole získat co nejvíce bodů. Mnohým se podařilo překonat své dosavadní rekordy. Závodilo se v běhu na 1000 m, 600 m a 60 m, ve skoku vysokém, skoku do dálky, v hodu míčkem a ve štafetě.

V mladších žácích nás reprezentovali tito žáci: Erik Hošek, Leoš Rychtařík, Václav Skála, David Kojzar, Pavel Pádecký, Ondřej Šotola, Martin Rada, Jaroslav Markovič a Tomáš Klíma. Za děvčata bojovala Dominika Svobodová, Lucie Divišová, Monika Machová, Kristýna Holečková, Petra Dadáková, Iva Macháčková, Diana Medvěďová, Eva Divišová, Aneta Gazdová a Karolína Šafaříková. Každý z těchto závodníků ze sebe vydal maximum, takže není divu, že si chlapci vybojovali 1.místo a děvčata 2. místo.

Druhý den nám počasí přálo už víc, chvilkami vykouklo i sluníčko. Ve středu mladší žáky a žákyně vystřídali starší hoši a dívky 8. a 9. tříd.

Zde nás reprezentovali: Martin Šandara, Miloš Nekola, Ondřej Bouzek, Tomáš Homolka, Petr Synek, Matěj Kopačka, Vlasta Otta, Jan Ludvar, Jiří Švehla a děvčata: Barbora Možná, Věra Mikušová, Jana Ondřejová. Kateřina Brožová, Adéla Hanusová, Marie Kučerová, Veronika Treterová, Lenka Končalová a Markéta Hlaváčová.

Závodilo se ve skoku dalekém a vysokém, ve štafetě, běhu na 1500 m,800 m a 60 m a ve vrhu koulí.

Na všech sportovcích bylo vidět, s jakým zapálením bojují o co nejlepší umístění a co nejvíce bodů. Nutno dodat, že se jim to vážně povedlo. Za své snažení byli odměněni. Chlapci získali 1. místo a děvčata se umístila na 3. místě.

Všichni jistě uznáte, že se vyplatilo této akce zúčastnit, vždyť nám přibily 2 zlaté,1 stříbrná a 1 bronzová medaile.

Všem sportovcům gratulujeme a děkujeme za úspěšnou reprezentaci.

Vtipy

O přestávce se hádají dva žáci:

„Jsi osel!“

„A ty ještě větší“

Přijde k nim pan učitel a povídá:

„Zřejmě jste zapomněli, že jsem tu ještě já!“

Jednoho dne se dcera ptá maminky:

„Mami, proč máš některé vlasy bílé?“

„To je z tvého zlobení. Když provedeš něco špatného, zbělá mi jeden vlas!“

„A mami, proč má babička bílou celou hlavu?“

Jdou dva lední medvědi po poušti.

První: „Tady bylo asi hodně ledu.“

Druhý: „A proč?“

První: „Že tady tolik sypali!“

„Proč nejíš, Ondrášku? Před chvílí jsi říkal, že máš hlad jako vlk.“

„To je pravda, mami, ale už jsi někdy viděla vlka, který by jedl mrkev?“

Ptá se Ivánek paní učitelky:

„Mohu být potrestán za něco, co jsem neudělal?“

„To u žádném případě!“ odpoví paní učitelka.

„Tak to je dobře.“ řekne Ivánek. „Já sem neudělal domácí úkol.“

Přijde školák domů a říká tátovi: „Paní učitelka nám říkala, že by si lidi měli pomáhat.“

„Ovšem, to je správně,“ povídá táta, „tak mi uděláš ten úkol z matematiky, vid’?“

Desatero pro ty, kteří přijdou po nás aneb Jak přežít základku bez průšvihů a ještě se pobavit!

1. Neučte se příliš dlouho do noci! Pedagog to stejně neocení, až budete spát při hodině.
2. Domácí úkoly dělejte tak, aby se učitelé odpoledne nenudili.
3. Chcete-li při hodině svačit, klidně svačte, ale nesmíte vypadat jako křeček a ještě mlaskat.
4. Nepokradeš svačiny bližního svého.
5. Kdyby se vám zdálo, že to, co právě probíráte v hodině, nikdy v životě potřebovat nebudete, je to zcela normální věc.
6. Školní řád na začátku roku čteme proto, abychom ho po celý zbytek roku pilně porušovali.
7. Když se rozhodnete s kamarády pomlouvat učitele, vždy se nejdříve pořádně rozhlédněte, jestli vám nestojí za zády.
8. Když vás učitel naštvě, tak ho nemlaťte.
9. Snažte se udržet s vyučujícími neutrální, když už ne vřelé vztahy. Provozkování při hodinách chemie je sice „děsná sranda“, ale vždy se to nevyplácí.
10. Ani v tu nejhorší chvíli to nevzdávejte, když jsme to zvládli my, tak vy taky.

Vaši DEVÁŤÁCI

Rozhovor se Šárkou Vaňkovou

Ahoj Šárko,mám na tebe pár otázek.Začnu s první,co říkáš,že bude Superstar 3?

Ahoj.Myslím si že to není dobrý nápad,určitě ta soutěž hodně ztratí.

Mohly jsme tě vidět ve filmu „Panic je na nic.“Co bylo na natáčení tohoto filmu nejlepší?

Mohla jsem zkusit něco jiného než je zpěv a za to jsem ráda.Ale radši zůstanu u zpěvu,ten mi jde o něco líp.

A na co se mohou tvoji fanoušci v nejbližší době těšit?

No,chci uskutečnit můj velký sen a to je moje samostatné turné po celé České republice.

Nedávno jsi vydala svoji první desku.Co na ní všechno můžeme najít?

Najdete tam určitě hodně hezkých písniček.Jsou tam jak české,tak anglické písničky.

Ještě se vrátím k Superstar.Co pro tebe vlastně znamenala?

Tak díky Superstar se mi splnil největší sen a to je že,můžu zpívat lidem a rozdávat jim radost.

A taky se tě musím zeptat,byla jsi někdy v Sušici?

Po pravdě v Sušici jsem ještě nikdy nebyla,ale určitě bych to chtěla někdy napravit.

Tak se měj hezky a držíme ti palce,aby se ti splnilo všechno,co chceš.

Díky moc,mějte se krásně.A jak jsem slíbila do Sušice se někdy přijedu podívat.☺

Děkujeme Šárce Vaňkové za rozhovor a do dalších let jí přejeme nejen zdraví a pohodu, ale i úspěšné zvládnutí všech jejích plánů.

(Po netu vyzpovídala Veronika Kindelmannová)

19.5.2006

TOMÁŠ RON

1. KDYBYS BYL UČITEL, UČIL BYS RADĚJI TADY NEBO V PRAZE?

Nejspíš v Praze na střední.

2. JE VE TŘÍDÁCH V PRAZE O HODNĚ LEPŠÍ VYBAVENÍ NEŽ TADY?

Není. Určitě ne.

3. MÁŠ VŮBEC ČAS NA ZÁBAVU?

Jasně. Já se bavím pořád. ☺

4. JSOU NĚJAKÉ PŘEDMĚTY, VE KTERÝCH LÍTÁŠ?

Arabština.

5. PROČ JSI TEĎ NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE PRÁVĚ U NÁS A NE V PRAZE?

Sem jsem chodil do školy. A jsem tady doma.

6. CO BYS CHTĚL DĚLAT PO DOKONČENÍ GYMNÁZIA?

Určitě vysokou školu.

7. MÁTE NĚJAKÉ ŠKOLNÍ AKCE? JAKÉ?

Chodíme do galerií a na výstavy. Je také možnost jet do Drážďan a do Paříže.

8. JAKÁ UČITELKA JE TI TADY NEJSYMPATIČTĚJŠÍ?

Bindzarová.

9. V JAKÉ TŘÍDĚ SE TI LÍBILO NEJVÍC?

Těžko říct. Je to podobné.

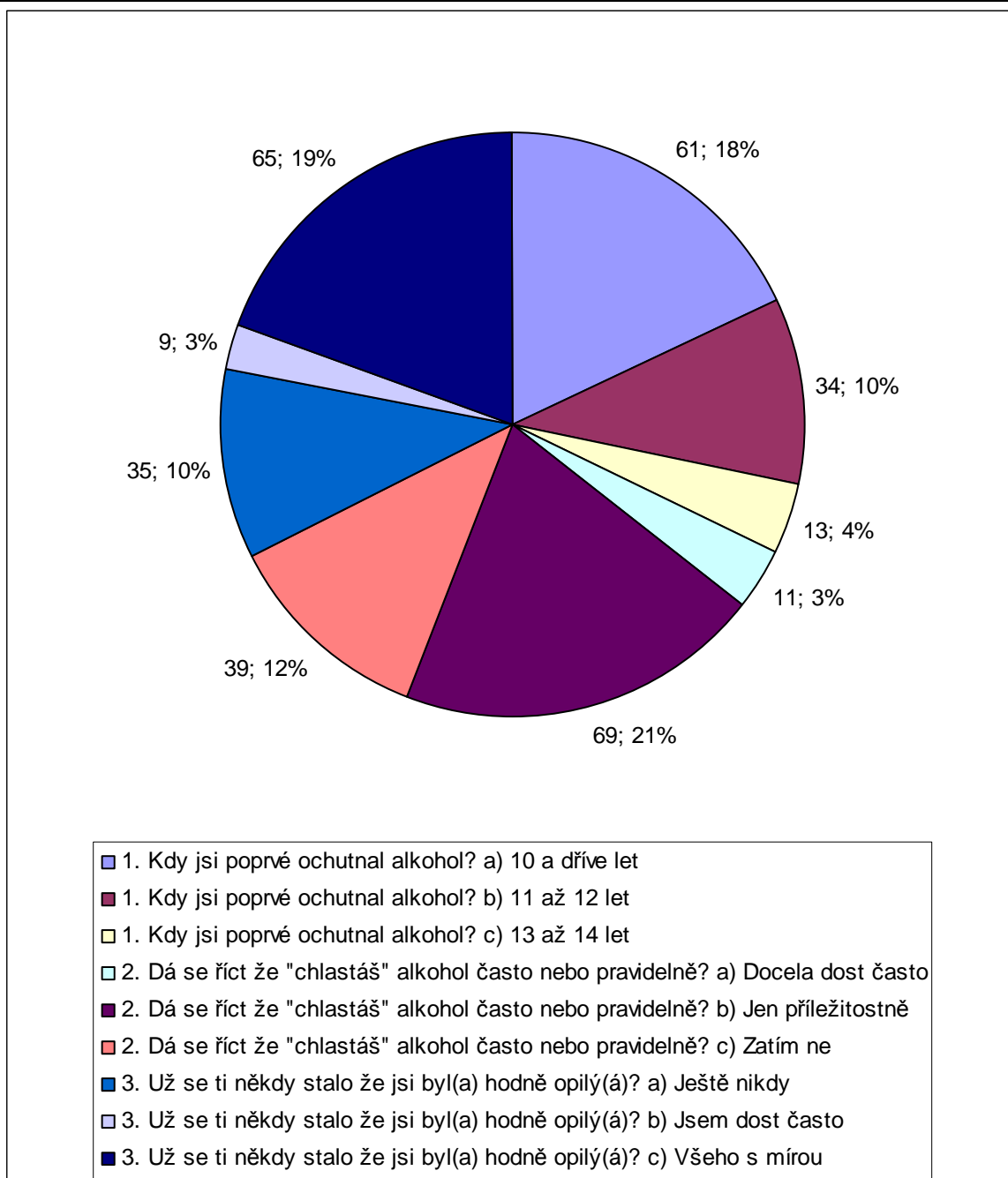
10. JAKOU POSLOUCHÁŠ MUZIKU?

Punk, Hardcore, Chroust.

Alice Hetzerová, Markéta Hlaváčová

Anketa o alkoholu

Otázka	Možnosti	Odpovědělo dětí
1. Kdy jsi poprvé ochutnal alkohol?	a) 10 a dříve let	61
	b) 11 až 12 let	34
	c) 13 až 14 let	13
2. Dá se říct že "chlustáš" alkohol často nebo pravidelně?	a) Docela dost často	11
	b) Jen příležitostně	69
	c) Zatím ne	39
3. Už se ti někdy stalo že jsi byl(a) hodně opilý(á)?	a) Ještě nikdy	35
	b) Jsem dost často	9
	c) Všeho s mírou	65

Tuto anketu vypracovali žáci Jirka Hanus a Rost'á Hostek

	8		3			7		
3						6		
1			9		7			
7			4	5		8		2
		3	6		2	9		
9		2		7	3			1
			1		5			7
		4						5
		9			8		4	

	7				4		6	
9	4	3						
2							1	9
8		7	3		5	9		
3								5
		5	9		7	8		6
1	5							7
						5	2	4
	2		4				9	

SUDOKU

5	7	1	8	9	4	2	6	3
9	4	3	1	6	2	7	5	8
2	8	6	5	7	3	4	1	9
8	6	7	3	1	5	9	4	2
3	9	2	6	4	8	1	7	5
4	1	5	9	2	7	8	3	6
1	5	4	2	3	9	6	8	7
6	3	9	7	8	1	5	2	4
7	2	8	4	5	6	3	9	1

řešení:

4	8	5	3	6	1	7	2	9
3	9	7	5	2	4	6	1	8
1	2	6	9	8	7	4	5	3
7	6	1	4	5	9	8	3	2
8	5	3	6	1	2	9	7	4
9	4	2	8	7	3	5	6	1
6	3	8	1	4	5	2	9	7
2	1	4	7	9	6	3	8	5
5	7	9	2	3	8	1	4	